

עדיין. ובמין קונאות העשוי כמו תיק של נחושת שעושים בקצה הידית של רומח, והתינוקות נוטלים אותו לשחק בו ותולים אותו בראש של קנסות דהיינו כובעי נצרים שלהם שבראשי תינוקות, כך היו נראים הרימונים, עיגולים שהיו תלויים על שולי המעיל.

והפעמונים כיצד? ומביא שבעים ושנים זגון שהוא החלק החיצוני של הפעמון. שבהן שבעים ושנים עינבלין שהוא החלק התלוי בתוכו לקשקש. ותולה בהן בשולי המעיל (27) שלשים וששה מצד זה ושלשים וששה מצד זה דהיינו מלפניו ומאחוריו, באופן שהיה פעמון אחד בין שני רימונים וכפי שנאמר פעמון ורימון פעמון ורימון. רבי דוסא אומר משום רבי יהודה, כולם יחד שלשים וששה היו, שמונה עשרה מצד זה ושמונה עשרה מצד זה.

אמר רבי עיניני בר ששון: כמחלוקת שמצינו כאן לגבי מספר הפעמונים כך מצינו מחלוקת במראות ננעים. (28) דתנו, מראות ננעים כמה הם? רבי דוסא בן הרכינס

ומתרינין: אמר אביי, הכי קאמר: נתלכלכו מעט באופן שהוגעו והוזקקו לכיבוס במים בלבד מכבסין אותו גם בנתר ואהל, אבל אם נתלכלכו הרבה באופן שהוגעו והוצרכו לנתר ואהל אף במים אין מכבסים אותן כלומר אין מכבסים אותם בכל אופן. והיינו שהחילוק בין נתר למים אינו באופן הכיבוס, שהרי במקום המותר כיבוס ניתן לכבסו בכל אופן, ובמקום האסור כיבוס, אין לכבסו בכל אופן, אלא החעילוק הוא לענין שיעור הלכלוך המתיר כיבוס.

ויש אומרים, אין מכבסין אותן כל עיקר (25) משום שאין עניות במקום עשירות. (26)

תנו רבנן: מעיל של כהן גדול כולו של תכלת היה שנאמר "ויעש את מעיל האפור כליל תכלת" [שמות לט]. שוליו שאמור בו "ויעשו על שולי המעיל רמוני תכלת וארגמן ותולעת שני משור" כיצד היה נעשה? היה מביא תכלת וארגמן ותולעת שני שזורין יחד, ועושה אותן כמין רימונים שלא פיתחו פיהן והיינו לא כרימונים שנתבשלו כבר, אלא כפי שהם קודם בישולם שסגורים

שהכל לפי ההפסד, והכל לפי כבוד העבודה והכל לפי הצורך.

27. כן פירש רש"י. אולם הרמב"ן בפירושו על התורה כתב, שהיה טומן את הפעמונים בתוך חלל הרימונים. וכתב השפת אמת, מלשון הגמרא "ותולה בהן" משמע כדברי הרמב"ן דהיינו בתוך הרימונים.

אולם השיטה מקובצת [אות ג] גרס "ותולה בו" ויתכן שכך היתה גרסתו של רש"י.

28. וכתבו התוס', תלה מחלוקת זו בזו, לפי

25. היינו לכתחילה אין כדאי מטעם אין עניות במקום עשירות, אבל בדיעבד וודאי מעיל כיבוס אפילו אם היו מלוכלכים מאוד מתחילה באופן שהוצרכו לנתר ואהל [זבח תודה].

26. בענין הולכת הגחלים למזבח הזהב, מבואר במשנה בתמיד [ה ה] שהיה מחתה אותם במחתה של כסף, ומערם למחתת זהב ומוליכם. וכתב התפארת ישראל שם [אות כז], שלא היה מחתה במחתת זהב משום שהתורה חסה על ממונם של ישראל. ואף על פי שבסוגייתנו מבואר שאין עניות במקום עשירות, יש לומר